

fabrika 15

#WP61

Redakce Wolkráče

Úvodník

Je čtvrtek. Stejně jako u minulého úvodníku. To proto, že zpravodaj píšeme vždycky jeden den s předstihem (kdyby někdo nevěděl). Nikdo se na mě neusmívá a ani já se na nikoho neusmívám. Mám totiž přešlápěl důvodů se mračit. /Do psaní úvodníku vstupuje slečna, která si háže kostkou a následně dostává úkol povědět nám, kdo je z redakce nejhezčí a proč. Po dlouhém a nervy drásajícím mlčení odpovídá, že všichni. - Zatračeně alibistická odpověď. Všichni víme, že to je Kuncl./

Je čtvrtek a já se musím tvářit, jako že je pátek. Měl bych psát donekonečna omílaná klišé, jak se nám přehlídka nachyluje, jak se přechýlila a jak se chýlí. Nechci. Možná vlivem absolutní izolace, začaly se ve mně rodit černé, až kacířské myšlenky. Vše odstartovala tradiční návštěva Vašuta. Nejen, že jsem si to jedno pivo mohl dát až po dvaceti minutách, ke všemu jsem musel podstoupit ponižující registrační proces, stát se součástí soukolí. Ale to nevadí. To přeci vůbec nevadí. Součástí jsme, ať chceme nebo ne. Hrát si na upejpvaky a jako že „já vám to nepodepíšu, proč bych to měl jako podepisovat“ je zbytečné. Ano, stát musí regulovat hazard, na tom se všichni shodneme. Ale tohle je přece Vašut. Marek!

Vzpomínám si jako by to bylo dnes; fotbalové EURO v plném proudu. Já zaplul do toho nejnechtutnějšího zahuleného pajzlu a se štamgasty koukal na náš národák. Nadával na rozhodčího. Obdivoval Plašilovu kopací techniku (on totiž umí oběma nohama stejně). To byly chvíle skutečného štěstí. Kdepak, i tohle patří k Wolkrovu Prostějovu. Tohle je pro mě totiž skutečná poezie. A dnes? Nezapálím si. Teda já vlastně nikdy nekouřil, ale o to tu nejde. Nezapálí si ani štamgasti. Nerozrážím rukama neprostupný cigaretový opar. Ani na ten fotbalák si nezajdu. Hospůdka zavřela. Natrvalo. Zbyla jen omšelá okna ulepená od rukou zoufalých pivařů, kteří přišli o svůj kousek ráje. Dnes stojí opodál nově otevřený obchod se zdravou výživou. Co na to říct...

Nemám sílu ani chuť uzavírat úvodník nějakým moudrem nebo poučením. Ať mluví druzí. Dnes (pro vás všichni) promluví Miloš Zeman. Bude to abdikace? Narodí se mu potomek? Přišel opět o věneček? S Ovčáčkem? Bere si Ovčáčka? Nebo si ho bere dcera Kateřina? Dá se Mynář na poctivé řemeslo a stane se Mlynářem? Našel se Peroutkův článek Hitler je Gentleman? Ne, teď už víme, že spálí trenky. Paráda.

Hlavní je, že přijel Vrzák. Alespoň nějaká jistota.

-vím-

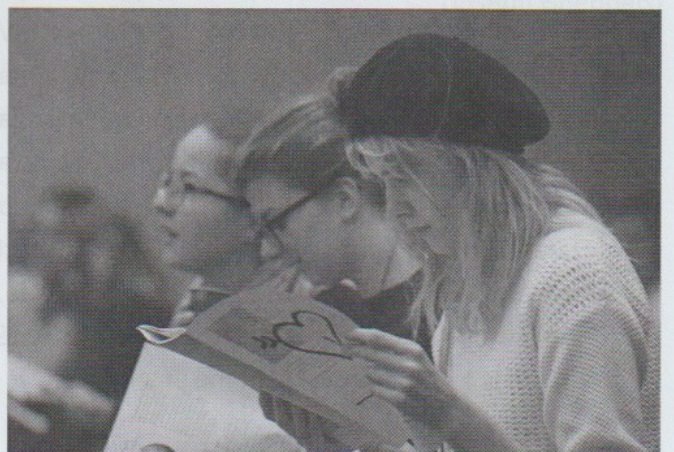
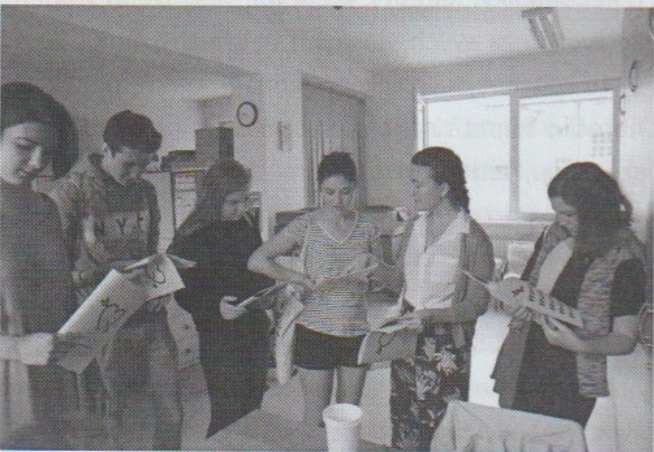
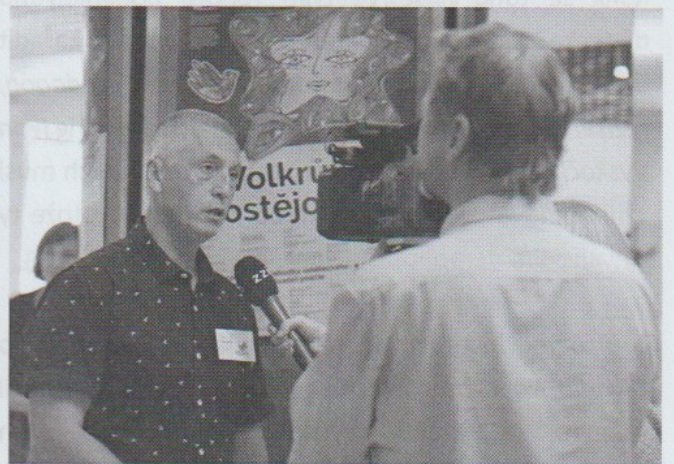
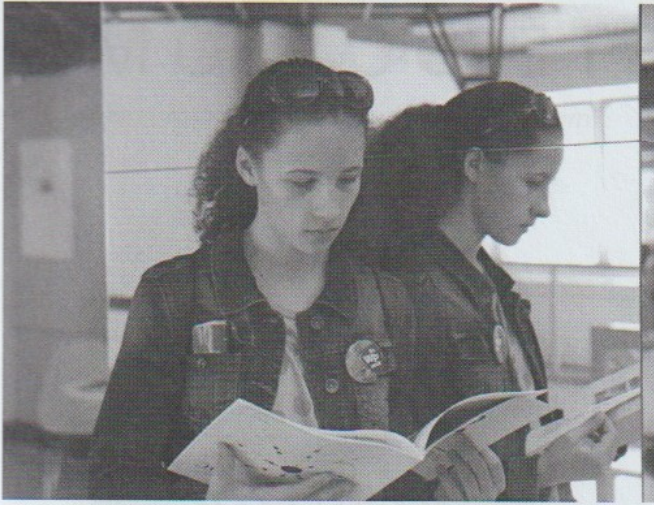
„Jirko, nezlob se“ je naše nová společenská hra na zadní straně zpravodaje. Jde o to, dostat se co nejrychleji k duši poesie (černej puntík). Hrát může kdokoli! Přijďte do redakce a hodte si kostkou, druhý den ve zpravodaji uvidíte, jak si stojíte oproti ostatním a úkoly, co jsme si pro vás připravili.

Citát pro dnešní den

„Čas spodního prádla v politice skončil.“

Prezident České republiky

WOLKROVI HOSTÉ DO DOMU

Evergreeni

Dr. Ivan Vyskočil

Evergreen s vnitřním partnerem

Kolik se toho nese ve tváři tohoto pohádkového dědečka? Patří mezi ty, kteří se nedají poctivě zařadit do kategorií *spisovatel, dramatik, herec, pedagog, režisér* nebo *psycholog*. Dá se zařadit do kategorie *Ivan Vyskočil*. Takoví lidé se poznají tak, že kolem nich musí vznikat nové pojmy, obory nebo instituce, protože ty stávající jim nemohou stačit.

Tou první institucí, která musela vzniknout, bylo *Divadlo Na Zábradlí*. Vzniká potom, co Ivan Vyskočil zanevřel na dráhu psychologa v diagnostickém ústavu, protože se neztotožňoval s tím, jak tehdejší praxe k diagnostikované mládeži přistupuje. V této době, v roce 1957, už učí na AMU a zkoumá divadlo experimentálně. Nebyl u zakládání divadla sám. Byli tam také Jiří Suchý, Helena Philippová a Vladimír Vodička. První odešel Suchý, jsa na tom co do nezařaditelnosti podobně jako Vyskočil. Ten odchází až v roce 1962 a později na to vzpomíná takto: „Ti lidé, kteří tam se mnou byli, chtěli dělat velké – skutečné – divadlo. A já jsem směřoval vědomě jinam.“

Oproti „skutečnému divadlu“ zakládá v roce 1964 *Nedivadlo Ivana Vyskočila*. Z přibližně dvaceti let působení jmenujme inscenace jako *Malý Alenáš* nebo *Haprdáns aneb Hamlet princ dánský*. Pro Vyskočilovo *Nedivadlo* ale není nejpodstatnější dramatický text. Na základě formy *text-appealu* (jeden z těch nově vzniklých pojmů, který bychom mohli opsat souslovím „literární kabaret“) se zde rozvíjel prostor pro improvizaci, hru s jazykem a významem, spojování literárního textu s hereckým jednáním a hledání přítomné *komunikace* mezi hercem a divákem, hercem

a hercem, hercem a textem, či hercem a člověkem v jedné osobě...

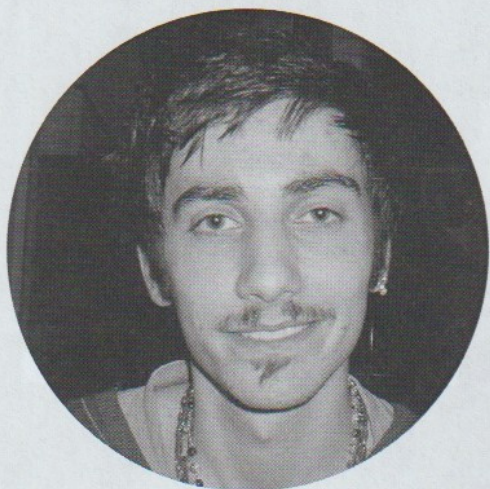
V *Nedivadle* Ivan Vyskočil experimentálně vytváří vlastní způsob vnímání divadla – možná raději *komunikace* než divadla, který v roce 1990 vyústí v založení jeho vlastní katedry na DAMU – *Katedry Autorské Tvorby a Pedagogiky*. Katedry, která má vést svého studenta ke tvorbě ze svých vlastních vnitřních zdrojů. Rozvíjí se tu koncept dialogického jednání, ve kterém člověk-herec, o samotě nebo scénicky, zveřejňuje dialog sám se sebou, tedy Vyskočilovými slovy „dialog se svým vnitřním partnerem.“

Těžké díla Ivana Vyskočila se dá hledat v procesu, ve stálém hledání a objevování, které zůstává otevřené. Literární text je oproti tomu daný, uzavřený tvar. Je tedy zajímavé se i na Vyskočilovu vyloženě literární tvorbu podívat z tohoto úhlu. Řada jeho textů si prošla formováním v takzvaných *Kuchyních Ivana Vyskočila*, tedy v setkáních, kde Ivan Vyskočil předčítal různé verze svých textů a stále je upravoval podle reakcí publika.

Možná, že to je i důvod, proč se na recitačních soutěžích Vyskočilovy texty dostávají mezi evergreeny – vyzývají k tomu být znovu otevírané a naplňované životem a osobností recitátora.

Ti druzí

aneb koho nerecitujieme, ale mohli bychom

Ondřej Macl

Nerecitujiete sice jeho texty, ale je dost pravděpodobné, že jste se s Ondřejem Maclem již v životě setkali. Jedná se o vyloženě renesančního člověka, jehož jméno bylo poslední dobou zmiňováno především v souvislosti s Cenou Jiřího Ortena, která je udělena autorům do 30 let. V letošním roce totiž Ondřej Macl tuto cenu obdržel za svou sbírku *Miluji svou babičku víc než mladé dívky*.

V současné době studuje KATaP na pražské DAMU, za sebou má studium literární komparatistiky, sociální práce a žurnalistiky. Práce, které se věnuje, s jeho obory většinou úzce souvisí (literární kritika, asistence mentálně znevýhodněných). Ve své umělecké tvorbě se neomezuje jen na literaturu, v roce 2013 sestavil básnicko-fotografický cyklus *Epos o Mariánkovi*, roku 2015 představil taneční performance *Vyznání třetího pohlaví*, v letošním roce je k vidění v inscenaci *Bohemia* souboru le Cia Kabaret. Jeho klíčovým tématem je erotika, erotická láska, které věnoval svou diplomovou práci a dále toto téma ohmatává také ve svém díle. V rozhovoru pro ČT art uvedl, že má již připravené dva další texty, mimo jiné variaci na Jiřího Žáčka *K čemu jste na světě?*

-kapr-

Poprvé

První nápadník – „*Zlákal ma, nech idem robiť k Baťovi, inak by som zostala v domácnosti.*“

První výplata – „*Pocit, že celý svet je môj.*“

První láska – „*U Baťu som sa naučila milovať prácu.*“

Parodie

„*A sedmého... babička stvořila Boha.*“

(Genesis)

„*Oko za okulár, zub za implantát.*“

(Chammurapi)

„*Babičky nám pohádky jen různě vykládaly, jde však o to je změnit.*“

(Karl Marx)

„*Slyším-li slovo babička, sahám po revolveru.*“

(Joseph Goebbels)

„*Je to obrovský krok pro babičku, přitom zhola nic pro lidstvo.*“

(Neil Armstrong)

„*Babi, babi, babi, oh/ I thought you'd always be mine.*“

(Justin Bieber)

„Škola života“

Když jsem se pořezal při depilaci kiwi – „*Teraz ešte musíš urobiť jednu školu, takú obyčajnú. Naučiť sa variť, upratovať, periny prevliekať... A ja tam budem riadiť telkou.*“

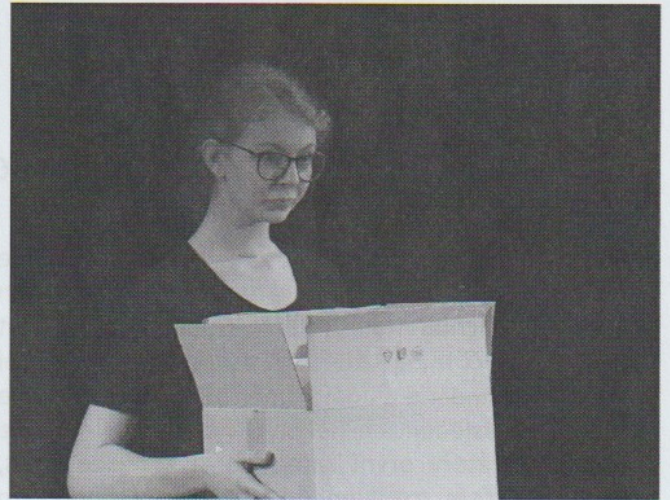
Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

Co se řešilo?

Na rozborovém semináři II. kategorie

Přicházíme s Jitkou do zámecké kavárny a setkáváme se s recitátory, z nichž někteří stále nervózně a s ostychem očekávají příchod těch, kteří budou pojednávat o jejich více či méně zdařilých výkonech. Jako první přichází Jan Anderle a udává směr dění, které opanuje kavárnu v následujících několika hodinách. Jedná se stále o recitátory první kategorie, a tak jsou dnes, stejně jako včera, rozdělení do skupinek k jednotlivým porotcům, se kterými následně probírají své texty. Jde o osobnější přístup a malé skupinky umožňují jít při rozebírání textů více do hloubky. Porotce je možno prokombinovat a prostřídat, získat na výstup několik různých názorů, úhlů pohledu. Na několik okamžiků se zdržujeme a přisedáme ke stolečkům, u kterých se skupinky sdružují. Též kombinujeme.

Gabriela Zelená Sittová

Stejně jako včera si objednáváme kapučíno a začínáme povídání o životě, přednesu a vůbec. „Jste tady poprvé? A jak se vám recitovalo?“ zajímá se upřímně Gabča. Recitátoři sdílí své dojmy a postřehy, hodnotí svá dnešní vystoupení. Co ujelo, co se povedlo, co hrálo do kare, co nikoli. Pak už se pozornost obrací k prvnímu z recitátorů.

Jáchym Bosman (Haddon: Podivuhodný případ se psem). Jáchym knihu sice nečetl, ale viděl divadelní adaptaci Západočeského divadla v Chebu. Gabča ocenila, jak civilně přistoupil k postavě: „Text ti sluší – je skvělé, když se interpret s textem potká. Posloužil jsi textu, jak jsi mohl nejlíp.“ Pak přišla na řadu technika přednesu v hlavní roli s větnou čárkou: „Obecné pravidlo zní – nečíst čárky. Dáváš čárky tam, kde v běžné řeči nejsou. Členění textu by ale mělo odpovídat civilní řeči. Když tomu tak není, šustí to papírem.“ Následně se probírá důležitost osobního postoje k textu, usilovné hledání a (snad i) nalézání toho, proč text lidem říkat. Znáť své téma. Třeba: „Chci ukázat, že autista je jiný než my...“ Přednes nám ukazuje jiné pohledy.

Jakub Telčer (Thurber: Mírumilovný lemur). Jakub se k textu dostal díky své učitelce. Sympatický výběr. Jakub recituje už 6, 7 let. Většinou si vybírá odlehčené, vtipné texty. Na soutěži ale nikdy nebyl.

„Měli bychom se víc věnovat tomu, jak mluvíme. Naučit se dělat tečky a ne polotečky. Tečka je grafická pomůcka

sloužící k tomu, abychom se orientovali v psaném textu.“ znovu Gabča.

Hedvika Navrátilová (Buzzati: Jak padají děvčata). „Padala tak radostně, jak to dokáže dívka v devatenácti letech.“ Experimentální a dlouhý text, Hedvika jej však ztvárnila subtilními prostředky. Možná by prospělo zaujmout vypravěčský vztah k padající dívce. Stejně jako velká část jiných recitátorů si i Hedvika občas volně doplňovala slova. Je ale sympatické, že všechny změny měly logiku – možná tak byla Hedvika dokonce přesnější než sám autor. K výrazu užívá velmi úsporné, soustředěné prostředky. Přesto je moc dobře, že text místy odlehčila (posluchač se mohl zasmát, vydechnout). Obdobně jako předchozí dva recitátoři sice vyslovuje čárky, má je ale myšlenkově naplněné přesnou představou o tom, co právě říká... S vnitřními představami si je dle Gabči možné hrát ještě víc.

A Gabčina rada na závěr? „Když narazíte na text, který vás zaujal, rovnou si ho ofoťte! Technika řeči, odvaha ve výběru textů.“

Martina Longinová

Přichází s Hanou Kofránkovou, kterou doprovází ke stolku, a pak už se s úsměvem obrací ke stolku vlastnímu, kde na ni čeká skupinka recitátorů, všichni jsou v Prostějově poprvé. Povídají si o tom, jak se komu recitovalo, jaký ze sebe mají pocit. Pocity z publika jsou příjemné, publikum je vstřícné, spolupracující, nakloněné. Nálada u stolku je uvolněná a dochází ke zpětné vazbě ze strany Martiny.

Marian Ray (F. Topol: Kilián Nerody). Martina se zamýšlela nad škrty. Na Marianovi nebyla znát nejistota ve výběru, byl suverénní. Pevnost, rozhodnost v tom, za čím si půjde. Cítila, že šlo hlavně o popisnost člověka a jeho příběhu. Zarazilo ji, že ve vyškrtnutých pasážích se rozvíjí vztah mezi pozorovatelem a postavou samotnou, což je škoda. Text by dostal další rozměr, ochudil se o rozměr vztahu, který by se dal rozvinout. Uvažovala by o tom, kde některý škrtek otevřít a vrátit ho do hry. Je vidět, že bylo třeba řešit minutáž. Zplastičnit výpověď. Nikdo není černobílý. Dej si pozor na to, aby se ti nestalo, že do toho jdeš silově vnějším způsobem – do křiku. Trochu důsledněji pracovat s vázanou řečí, s veršem. Jít po myšlence. Dát si větší práci s formou, tam je velká rezerva. Bylo to na hranici monologu.

Klára Horáková (Ivan Vyskočil: Hlavní problém pomocné biofyziky). Velice dobře zvolený text. Klára působí přemýšlivým, kultivovaným dojmem, určitě si vybírala dlouho, s rozmyslem. Má všechno promyšlený a je za tím vidět ohromná spousta práce. Na Vyskočila jde dobře, prvoplánově nevytváří humor, ale vychází zevnitř, ze situací, ze vztahů a myšlenek. Pěkně na to postupně přichází. Velice dobře nápady otevírá a staví a z toho vychází ten vtíp. Bylo to chytře vymyšlený, nešlape do toho, netlačí, a proto to funguje. Líbila se poloha té přednášky, paní učitelky, která začne vykládat. Chyběla tomu větší lehkost, trochu větší nadhled. S tímto způsobem „výkladu“ si nevystačí na tak dlouhý text, chtělo by to změnu. Přijít s nějakým větším fórem, nadhledem, nějak to shodit a začít znovu. Někáký předěl, na tu poslední pasáž jiné prostředky, intonaci, větší nadhled. Nějak to celé odlehčit. Chtělo by to změnu přístupu v tom posledním zlomu. Předtím líp vygradovat, pracovat se změnou dynamiky.

Hana Kofránková

Hana Kofránková detailně sleduje a rozebírá texty recitátorů. Doplnuje je o technické, až technicistní postřehy, rady a doporučení. Ve chvíli, kdy má pocit, že prosté vysvětlení nestačí, raději sama přečte a interpetuje úryvky textu.

Martina Lehká (Čechov: Smrt úředníková)

„Povídku lze gradovat, ty nepřitopíš a nepřitopíš.“

Vsuvka se dělá ztišením a zrychlením, musí na to být vymluvená pusa. Nelíbilo se, jak děláš generála – byl málo znechucený. Nelitovat tu postavu, to je základ.“

Ema Zámečnicková

Když ke stolu přicházím, slyším cosi o šumlování. Kdo šumluje? Co šumluje? Radši začnu poslouchat pozorněji. Ema nechce nikoho pérovat. První kategorie letos byla hodně kvalitní, což je pro někoho smůla a pro někoho štěstí.

Michaela Adameová (Puškin: Rusalka) Hele! Emy oblíbený text. Je smůla, že je to text, který důvěrně zná. Ema mnohé ví a mnohé si představuje, a když to ten recitátor nepředá, má na něj „vzteka“. Pochvala za výběr. Neopouštět text, podívat se na něj a rozkrýt si ho. Ze začátku dobrá práce s veršem, trochu čárkovala, občas půlila verš a nepracovala s přesahy. Celkem ale jako jo. Necítila postoj k tomu textu. „Děvčátko, v první řadě je nutné si uvědomit, co mě na tom textu zaujalo. S jakým vztahem to celý říkám.“ Zlepšit práci s veršem, přesahem. Michaela se na to tak nějak voblíkla a Ema

čekala, co z toho. Otvírat pusu, erotičnost. „Vy jste taková baba a vůbec jste to neprodala.“

Anna Buřvalová (M. Macourek: Hypnotizér) Se ctí se s tím popasovala. Tečkování. Netečkovat! Měla pocit, že se snažila s tím pracovat, ale text je těžký a dlouhý, pracovala na tom, ale nepodařilo se to v té podstatě vychytat. Ale hezký to bylo! Mělo to pomalejší vývoj, ale pak se chytla. „Vy a text jedno jste, vypadáte tak trochu maminkovsky. Krásnej obličej. Kopala jste za tu paní a přišlo mi, že to souznění s textem bylo maximální a nebylo u mě pochyb, že by ten výběr byl vedle.“ Jasný postoj, proč ten text říká, hezký konec, neměnit hlas.

Jan Anderle

Já jsem magor a je mi dobře!

Noemi Fritzová (A. Girardot: Matka Ryška). Jan Anderle vyjadřuje přání být součástí světa, o němž Noemi přednášela. Slečna je rázná, ale tak akorát. Je sympatická, ta postava je mu tak sympatická, že si ji okamžitě zamiloval. Jako celek to drží pohromadě, výborně vypravuje, výborně popisuje. „Úplně vás tam vidím a během jednoho odstavce se do vás zamiluju a chci vás znát, jste stará a moudrá hned v těch prvních několika větách. Nevím, jak to děláte, ale dělejte to dál.“

Hlas v prostoru, prostor v hlase

Pavla Sovová se sama přihlásila, že by chtěla do zpravodaje formulovat, o co v jejím semináři jde. Já se ale hodně chtěl účastnit a tak klademe vedle sebe dva na sobě nezávislé tvary: jeden ucelený záznam záměru lektorky a druhý neucelený a subjektivní záznam zážitku redaktora.

Prostor pro hlas aneb několik stručných poznámek ze semináře

Pavla Sovová

Asi se to stane v každém semináři – sejdou se účastníci s různými dispozicemi, s různými zkušenostmi, s různými očekáváními. Ale na setkáních typu WP spojuje seminaristy zájem o věc a chuť aktivně se zapojit. Co jsme tedy na hlasovém semináři dělali?

1) Připomněli jsme si, jak hlas vzniká a co všechno ho ovlivňuje. Vzhledem k tomu, že jsme pracovali v suterénu v divadelním sále, na nádvoří zámku a v galerii, tak jsme si hezky vyzkoušeli, jak na hlas působí různý typ prostoru.

2) Zavedli jsme si pro práci dva termíny: subjektivní a objektivní hlas. Subjektivní je ten náš hlas, který vnímáme my sami v prostoru svého těla – vnitřním slyšením a vnitřním hmatem. Objektivní hlas je ten, který slyší všichni ostatní nebo i my sami, pokud sledujeme svou nahrávku.

3) Uvědomovali jsme si své tělo, dech, artikulaci. Aktivizovali jsme bránici, která může být pružným dnem dechového sloupce. Souhru aktivní bránice a ekonomického rozeznění hlasivek navodí třeba bubláni do vody „husím krkem“ – tak jsme bublali.

4) Učili jsme se měkce nasazovat hlas prostřednictvím samohlásek. Měkké nasazení pomůže udržet dechovou oporu hlasu, učí nás hospodařit s dechem = s energií hlasu.

5) Hlas vyjadřuje naše vnitřní prožívání. Z této skutečnosti jsme vycházeli, když jsme ve veřejné samotě „ozvučovali“, jak se cítíme. Zpočátku jen jemně, brumendem, později už otevřeněji.

6) Integrovanou činností byla práce s miniúryvky konkrétního textu. Abychom měli důvod a motivaci k výraznějšímu vyjádření, zvolila jsem slova praotce Čecha a kněžny Libuše z Olbrachtových Starých letopisů.

Kromě toho všeho jsme se, doufám, (s) hlasem taky pobavili. A užili si ho – vlastní aktivitou, ale i posloucháním hlasů ostatních. Ve vymezeném čase jsem se snažila seminář vést v duchu Libuše Válkové, kterou si dovolím na závěr citovat:

„Hlasová výchova neobohacuje jen individuální tvořivost hlasových profesionálů; dává všem, které zaujme, okusit objevitelské vzrušení, které přináší práce se sebou samým prostřednictvím seberealizace hlasem. Objevuje jim jejich vlastní osobnost a obohacuje je o novou dimenzi.“

Dobře nebo špatně?

Vcházím do ZUŠ. Pavla Sovová sama, kultivovaný projev. Můžu vstoupit? Můžu. Ale mají za sebou dva dny práce, naskakují do rozjetého vlaku. Dělam hlasovku s Ivou Vostárkovou, chodím na DAMU, tak se snad budu chytat. Tedy, měl bych se chytat. Zná Ivu, prý budu. Budeme pracovat s konceptem *veřejné samoty*, to znám, to je Vyskočil, ona Sovová taky učí na KATaPu na kreativní pedagogice. Stoupáme si do kruhu, začínáme se hýbat a zvučet. Dělam hlasovku s Vostárkovou – měl bych se ukázat, že to umím, že vím, jak se to dělá. Anebo naopak se držet zpátky, dělat že to neumím, abych je nebloknul? Co to je za koncept, Honzo, to se nedá umět, pohybujeme se úplně jinde než mezi dobře a špatně, vždyť víš. Už po sté ten samý myšlenkový pochod.

Sedáme si před jeviště, každý sám vystupuje na jeviště, kde má hlasem vyjádřit svůj pocit. Budu se snažit o přející pozornost pro ostatní. Není třeba se snažit, vnímám každého, každý je krásný ve své individualitě. Každý je krásný ve svém problému. Skutečně to tak cítím, je to v pořádku.

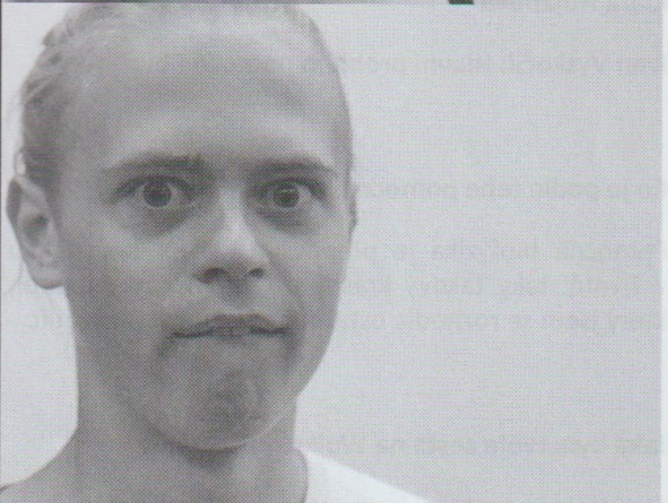
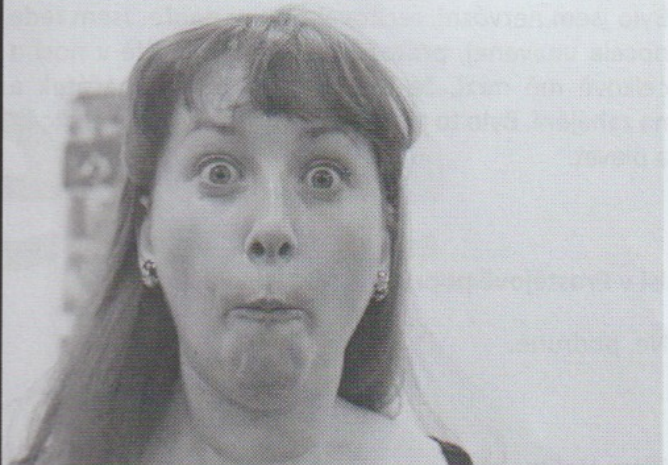
Jdu také na jeviště. Nebudu nic dělat, budu, co budu. Začínám pohybem v pánvi, začíná znít hlas, v tu chvíli vnímám pohyb v pánvi a hlas a už vytvářím ten pohyb a hlas a jsem ten, kdo vytváří pohyb a hlas a ne to, co jsem. Promarněno, jedeme dál.

Pracujeme s textem. Olbrachtovy Staré letopisy. Pavla Sovová říká, ať si užijeme ten patos, že se skrze něj dostaneme do těla a tělo je třeba rozeznít. Zkus to operně, říká. Není to příliš vnějšková cesta? Vždyť tím je obírá o cestu k vnitřnímu prožitku, nastavuje model, který si přejmou, místo aby tvořili vlastní způsob. Jako když pohybař cvičí před zrcadlem – pozornost máš soustředěnou na to, jak to má vypadat, a ne na to, jak to je. Ale funguje jí to. Výsledky se dostávají. A ona je skvělá, věcná a přitom citlivá, vede jemně a

přítom nekompromisně. Přemýšlím vlastně pořád v konceptech, dělá to tak, jak je jí to vlastní, takže to tak má být. A co ty, Honzo? Nepřemýšlej nad obecnostmi a zaměř se na sebe.

Odcházím. Krátký vhled do něčí práce. Zajímaví lidé, zajímavá Pavla Sovová. A co tedy, chytal jsem se, obstál jsem? Nemýlil jsem se v sobě? Bylo to dobře nebo špatně? Trochu jo a trochu ne. Tak jak se v tom má člověk vyznat?! To dobře a špatně je opravdu divný koncept...

-jam-

jakási nákaza_ šíří se Prostějovem_ infekční jedinci

příznaky: vykulené oči, náhodné vtipné hlášky, improvizované chování

o průběhu budeme informovat

Rozhovory s recitátory

Matěj Velička

Ivan Vyskočil: Příběh s vanou

Co tě vedlo k výběru text? Co tě na něm baví?

Ivana Vyskočila mám moc rád, hrozně se mi líbí styl jeho psaní a na tomhle textu mě hrozně lákala hra s dialogickým jednáním.

Působil jsi hodně suverénně. Byl jsi nervózní? Jak se ti recitovalo?

Bylo jsem nervózní, recitovalo se mi dobře. Jsem teda docela unavený, protože jsme přijeli pozdě v noci a celkově mě mrzí, že jsem tady nebyl na začátek a na zahájení. Bylo to trošku takový, že jsem musel skočit a plavat.

Jsi v Prostějově poprvé?

Ne, podruhé.

Klára Holanová

Ivan Vyskočil: Hlavní problém pomocné biofyziky

Co je podle tebe pomocná biofyzika?

Pomocná biofyzika je především klíčem k úspěchu v životě, taky takový krásný a tajuplný pseudoobor, který jsem se rozhodla ostatním představit a osvětlit.

Jaká byla tvoje cesta na Wolkrův Prostějov?

Strastiplná, protože jsem veliký sklerotik a nechala jsem si doma všechny doklady. Moje milovaná maminka, která je nejlepším člověkem na světě, si musela vzít taxík, aby mi je dovezla na nádraží. Ale brala jsem to jako dobré znamení, protože, nechci říct, že nemůže být hůř, protože vždycky může, ale spíš jako že to špatné už se stalo.

Proč sis vybrala zrovna tento text?

Já jsem hodně velký perfekcionista, potřebuju mít všechno do detailu promyšlený. Vždycky jsem se snažila něčeho dosáhnout, měla jsem ředstavu, že budu úspěšná a tenhle text je pro mě o tom, že ve výsledku jsou na tom líp ti, kteří nechtějí něčeho dosáhnout, ale kteří získají určitý nadhled. Proto je mi blízký. Moje kamarádka je flegmatik a má to v životě mnohem jednodušší, protože se dokáže nad věcí povznést.

Ondřej Vlachý

Ondřej Vlachý: Za těmi okny je jiný svět

Chtěl jsi od začátku dělat nějaký vlastní text?

Já jsem chtěl primárně pracovat na vlastním textu, protože lidi často ty moje psané texty nechápali, tak jsem tomu chtěl pomoci tím přednesem.

A setkaly se tak s větším pochopením?

Určitě.

Jak jsi spokojený s dnešním výkonem?

Nijak zvlášť, přišlo mi to takový neúplný, ale nevím proč.

-mon-

Divadla poesie

Rozhovory *Kozina* citáty

O člověčenství Koziny

Rozhovor s režisérkou a protagonistkou souboru Danou Žákovou

Znala jste se se Zdeňkem Šmídem?

Ano, osobně k nám před několika lety přijel. Vedu literárně-dramatický obor a dělali jsme tři jeho pohádky. A on pak na závěr našeho společného soustředění přijel a byl tam s námi asi dvě noci. Pak jsme se ještě párkrát navštívili. Podali jsme si ruce, řekli si, proč to děláme. Takhle nějak jsme se znali.

Celé to vzniklo, tuším, hlavně kvůli výročí nedožitých 80 let autora.

Nás totiž oslovilo Domažlické muzeum, kde probíhal křest Šmídových knížek. Šla jsem se tam podívat, a na zdi visely dva vytištěné obrazy právě z téhle hry. Říkala jsem si, že tuhle neznám a zeptala jsem se, o co konkrétně má jít. Paní z muzea mi řekla, že jde o nevydanou věc, kterou poskytl muzeu autorův syn a hned vzápětí se mě zeptala, jestli bych s dětma (jako učitelka dramafáku) tento text nezpracovala. Posléze jsme poznali, že s dětma tenhle text dělat nelze. Postupně jsem brala kamarády, kolegy, přátele... Děti se vytratily. Uvedli jsme to 15. prosince k nedožitým osmdesátinám. Bylo nám tedy líto, nechat to jen tak.

Našli jste během inscenování nějaký další obsah, který vás zaujal, kromě toho, že jde o poctu?

Zdeňk Šmíd psal o Chodsku tímto způsobem a sám říkal: Já musím psát o Chodsku opatrně, protože někteří to nespoknou. To může být jeden z důvodů, proč tuhle hru nevydal. Mně se to v podstatě začalo líbit ve chvíli, kdy se to začalo proměňovat. Kdy už bylo jasné, že půjde o scénické čtení. Přidali se lidé, přidaly se nástroje. Začali jsme si na sebe zvykat – skupina lidí, kteří se dali dohromady teprve v říjnu.

Takže nejde o stálý soubor?

Vůbec ne. Představitel Koziny je náš výtvarník, pak tu máme maminku mé bývalé žákyně. Také tam je jedna dívka, která tu dnes nebyla a dalo nám velkou práci to na poslední chvíli dávat dohromady bez ní. A uzavírá to náš pan farář. Jsme lidé, kteří se potkali, a chtěli trávit čas spolu a s panem Šmídem.

Co měli Chodové ve znaku?

Psí hlavu. Ne, počkat. Kecám! Botu! Psí hlavu si dodal až Jirásek.

Mě to zajímá hlavně proto, že se chci zeptat, je-li možné v tomto příběhu najít něco dalšího, ještě nevyřčeného.

Myslím, že Šmíd psal hlavně o člověčenství Koziny. Byl to člověk, který možná jako jediný uměl v celé vsi číst a že se k tomu všemu dostal jako slepý k houslím. Že prožíval všechny strasti a bolesti jako každý jiný. Spadl do celého toho soukolí. Ta hra je ze začátku humorná, ale postupem času může diváka i zamrazit. Je to demytizace postavy Koziny.

-vím-

recenze

Kozina na Hané a v Klatovech

Představení Kozina jsem viděl podruhé - byl jsem v porotě, která představení doporučila z krajské přehlídky v Klatovech.

Z obou repríz dominantně vystupoval text Zdeňka Šmída, oblíbeného regionálního autora, nalezený v jeho pozůstalosti. Archeologie, pieta snad až moc velká. Ale přece jen také pozoruhodný dramaturgický objev. A přesto mám pocit, že jsem viděl dvě různá představení.

Klatovský dojem: Klid a jistota. Energie. Napojení, přímé oslovení publika. Předvádění postav, stylizace, ne dohrávání. Úsporný tvar pracující s pohybem mezi scénickým čtením a divadlem, textem a obrazem, hrou a komentářem k ní, dialektem a více úrovněmi obecné i (ne)spisovné češtiny, kde byly dostatečně jasně dané hranice. Dynamika, střihy, úspornost, důsledné dělení slova a akcí. Písničky neumělé, ale pojaté s až punkovou chutí a energií. A vše hlavně s nadhledem: s pousmáním nad anachroničností hudby i textu. Důraz na vyprávění. Komunitní, sousedský rozměr - sdílení a sdělení. Vědomá práce s prvky blízkými lidovému divadlu. Výpověď nemuzeální, ale živá, dotýkající se nás tady a teď. Nás, občanů země, ve které místo věcné analýzy příčin současného stavu dokážeme pouze pokřikovat či slaboduše zpívat: „Lomikar je vůl“ nebo „Bureše do koše.“

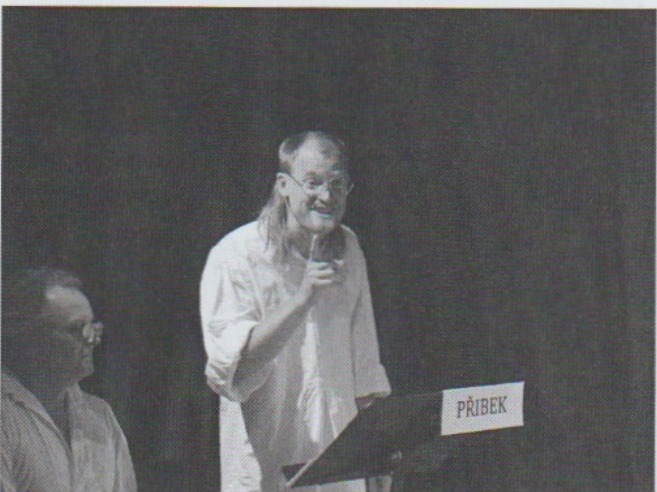
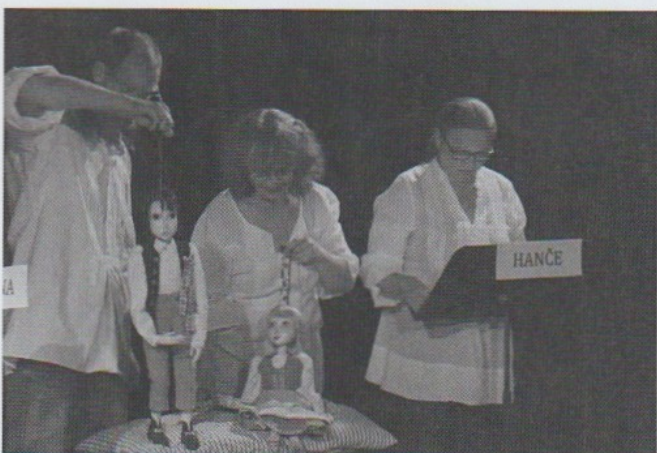
Dojem prostějovský: Nebylo to zlé, to vůbec ne. Zajímavý text, jemné nápady, styl i záměr zřejmé. Přesto budme věcní: tady byla jistota jen občasným hostem. Objevily se menší, ale překvapivě četné výpadky koncentrace, textové nepřesnosti. Místo ostrých střihů spíše zaoblenost, nedůslednosti, slévání zdívatelných i čtených pasáží, některé divadelnější obrazy byly vypuštěny, zatímco hraní, nadbytečná intonace a neuvědoměle ilustrativní gesta se dostaly tam, kde dříve dominovala střídmost, a přesto ostrost stylizace. Vyprávění oslabeno, stejně jako práce s dialektem a úrovněmi řeči, jež nebyly ostře odděleny a slévaly se do sebe. Písničky spíše mdlé, a to do té míry, že se na porotním stole ocitla relevantní otázka o možnostech jejich vypuštění. Text je najednou pocitově dlouhý, místy ne sdělný a říká si o redukci. Loutkové divadlo – dříve součást zjevně komplexnější míněné práce s více divadelními žánry a styly – působilo osamocně a nerozehrane – tam, kde dříve i tato jistá neumělost působila jako součást záměru.

Svou roli jistě sehrála absence jedné z akterek – prostě: hráli v oslabení. Velikou roli sehrál prostor: v Klatovech byl komornější a umožňoval i jemnější práci se světly. Publikum: v Klatovech pár lidí v několika řadách, v jinak v zásadě prázdném a hlavně (!) dobře větraném sále. V Prostějově přeplněná DUHA, parkety, ošklivé divadelní závěsy. Publikum: nakonec že by téma přece jen silněji rezonovalo v regionu? V každém případě se objevily švy, které najednou působily násilně, nedomotivovaně, nedomyšleně.

Nebo byl prostě někdo unavený? Necítil se dobře, bylo mu dusno? Dalo se víc reagovat na podmínky? Více bojovat?

Na všem z výše napsaného něco bude. Švy lze opravit, styl zpřesnit, estetiku vyčistit. A lze se – znovu a stále – učit boji.

Vojtěch Bárta

UDĚLAT JE SLOVESO, SE JE ZÁJMENO

Rozhovor s Příležitostným recitačním sborem
ÚMYSL DOBRÝ

Proč se o Vás nedá nic vygooglit?

Není proč, není jak. Jsme vážně příležitostné těleso.

Proč právě tento Bruceův text?

Hanka (Nemravová, vedoucí souboru pozn. red.) nám ho nabízela k sólové recitaci. Měla velký sen, že tento text někdo bude sólově recitovat, ale nikdo to nikdy nechtěl a nepodstoupil. Napadlo ji, že když nás bude na jevišti víc, přesvědčí nás, a konečně to zazní. Neaprotestovali jsme, byli jsme nadšení. Text je sólový, ale nevádí, že se nás udělalo víc.

Zdá se Vám text obscénní?

Ne. Ano. Nebo...

Je to tedy vážně lakmusový papírek? Setkali jste se někdy s naprosto odmítavou reakcí?

Během debaty se dnes určitě setkáme. Bývá to 50:50, jsou lidi, co jen sedí, mlčí a odejdou. Dnes jsme měli z ohlasu velmi dobrý pocit. Včera jsme ale chtěli zkoušet u sochy Wolкера na lavičce a rozehnala nás městská policie. Je pravda, že místo bubnů jsme si půjčili popelnice. Jsme prý výtržníci a velký živel...

Jde Vám o punk?

Ano.

Máte i punkové plány do budoucna?

Všichni by chtěli, ale málokomu se to povede. To se neví, bude to na punk.

Je náhoda, že zkratka Vašeho souboru je PRS (Příležitostný recitátorský sbor)?

Ne, zkratka je ÚD (ÚMYSL DOBRÝ).

Takže jste PRS omylem a ÚD naschvál?

Ano.

Je něco, co byste chtěli říct a nezeptala jsem se Vás na to?

Udělala ses dobře...?

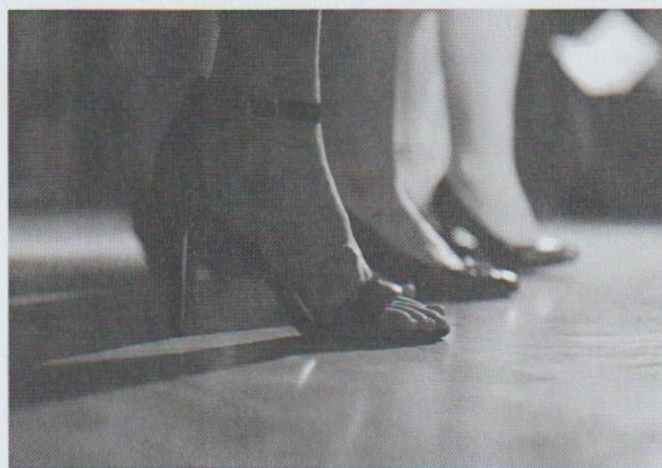
-kapr-

recenze

UDĚLAT JE SLOVESO, SE JE ZÁJMENO

Co bylo námi ve čtvrtek odpoledne spatřeno s Úmyslem dobrým? Báseň, která v roce 1961 působila na šokované publikum s prudkostí jedu kobry, je dnes již respektovanou součástí literárního kánonu. Cynický čas ten text, jako exotickou múru vylíhlou z punkového kokonu, posunul z kdysi skandálního nočního povětří, do sbírky důstojné entomologie. Co tedy konkrétně v této půvabné miniatuře k spatření je? Nejprve oficiální pán ve fraku s koženými deskami nám veskrze důstojně oznámí, co uvidíme, že potkáme se, s kdysi provokativními slovy, jež budou v tomto večeru, v 21. století pro diváky papírkem lakmusovým. Pak nakráčí k bicím nástrojům mládenec a doplní jej konvolut lepých dívek v černých večerních šatech a jehlových lodičkách. Poté postačí chvilka maličká a z druhé strany přijde stejně oblečené trio mládenců. Všichni jsou patřičně akademicky seriózní a rozpoutají přednesové variace jediného výrazu: UDĚLAT SE. Je to vtipné, hravé, má to správný formát a správnou míru. To, co do konzervativního nebe udělalo před půlstoletím hvězdnou undergroundovou díru, je dnes adekvátně oficiálně umělecky ošetřeno. Text talentovaně tlumočen, ze smyslu ironicky neztraceno nic. Krásný příklad toho, kdy méně bývá víc. A nadto - a to je víc než dá se popsat obsáhlými slovy - za čistý scénický tvar UDĚLAT SE, svým jménem správně ručí **manželé Nemravovi**.

Radovan Lipus

Už brzy dozpívám

Rozhovor se souborem ZDividla

Už brzy dozpívám

Lepší brzdit motorem

Holky, dostaly jste od rodičů nějakou dobrou radu do života?

Eliška: Spoustu. Čím jsem starší, tím mi všechny rady přijdou víc rozumné, praktické a užitečné. To myslím vážně.

Domča: Taťka říkal, že je lepší brzdit motorem, protože šetříš destičky i benzín. To teď hodně praktikuju, fakt si myslím, že je to dobrá rada i do budoucna, až budu mít svoje auto.

Eliška: Můj taťka je takový ztělesněný sarkasmus a řídí se heslem – *kdo není první, jako by nebyl.*

Takže jste přijely, abyste byly první?

Eliška: Tak to jsem říct nechtělaáá... (*smích*)

V představení máte mj. text od Žáčka... Tak teda „K čemu jsou na světě maminky?“

Domča: V tom textu je, „aby se na nás usmály“, že? Jako vážně, jo? K čemu jsou maminky? Aby nás dovedly do nějakého rozumného stádia, prostě...

Eliška: Z mého dívčího pohledu jsou maminky na světě proto, aby v nich každá mladá, ale i starší holka měla jak autoritu, tak kamarádku v jedné osobě. Ale já mám teda nejlepší maminku na světě.

Domča: Maminky jsou dost často na světě taky proto, že nemají jinou možnost.

V prologu či manifestu na začátku představení se říká, že to, co se odehraje divákovi před očima, dost možná ani není divadlo. Co to tedy pro vás je?

Eliška: Já to teda od začátku vnímám jako divadlo (*smích*). To tvrzení na začátku je trochu taková „výhovorka“.

Domča: Nebyly jsme si jisté, jestli to dopadne na úrodnou půdu. Zkoušely jsme a pořád si říkaly – pochopí to vůbec lidi? Dojde jim vůbec, co my tady jako děláme? Tak jsme chtěly nahodit nějakou udičku.

Jak probíhal proces tvorby této inscenace?

Domča: První zkouška proběhla v hospodě. Teda ve Staré (*kulturní klub Stará aréna v Ostravě, pozn. red.*). Vznikalo to společně důkladným brainstormingem, logická konstrukce textu je ale Terčina zásluha (*Tereza Agelová, dramaturgyně a režisérka inscenace, pozn. red.*).

Jaká byla při procesu tvorby vaše cílovka?

Eliška: Náš věk, gymnazisti. Původní záměr byl, že to budeme hrát pro třetí ročníky gymnázií a že sděckama uděláme diskusi a workshop. Pak se ale cílovka rozrostla v momentě, kdy jsme představení hrály v knihovně pro paní 50+...

Domča: Spíš 60+ bych řekla.

Eliška: A byly z toho nadšené. Když jsme tohle publikum viděly, měly jsme trochu strach, abychom jim nenarušily jejich „konzervativní zónu“.

Domča: Ale nakonec to bylo úplně naopak: vzpomínaly na sebe, na děti, na mládí...

Eliška: Jedna paní říkala, že jí naše představení znova otevřelo oči, protože má většinou „vzpomínkový optimismus“. My jsme jí připomněly, že to vlastně nebylo až tak jednoduché.

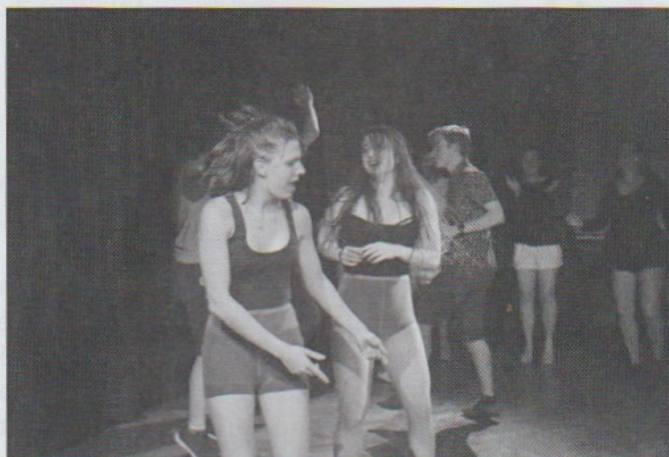
Mluvily jste v představení o tom, jak „trnitá a kličkovatá“ je cesta života. Jaké kličky v současnosti řešíte?

Eliška: Teď už jsme ve stádiu, kdy jsme kličky obešly.

Domča: Vyřešila se nám maturita, vyřešily se nám vysoké školy. To, co se řeší v představení, my už máme za sebou.

Eliška: Premiéru jsme měly v době, kdy jsme byly čerstvě osmnáctileté, ale teď už nám bude skoro dvacet. Už nad tím máme nadhled a není to pro nás tak aktuální jako před rokem a půl. Tehdy jsme se hodně inspirovaly samy sebou. Přesto to ale není vysloveně výpověď nás dvou, ale spíš výpověď naší generace.

-jita-

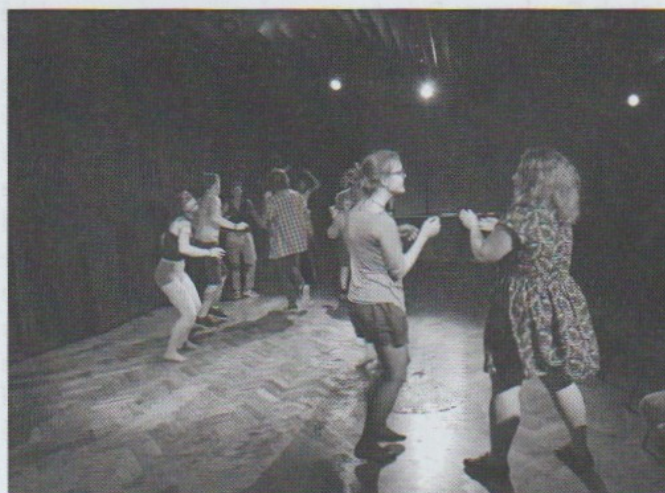

recenze

Manifest dospívání

A je mi do zpívání!!! Dvojmo, experimentem, tak jako herecké obsazení tohoto kusu a koncepce dramaturgické skladby textu i práce samá, rozhodli jsme si rozdělit recenzování vedví s Markem Pivovarem. Nevíme navzájem, co ten druhý napíše, tak ale jistojistě dvojmo zazní podobné. Zdvojená chvála. Bravurně podaná otevřená sonda. Detailně odvedená práce na výběrech rozdílných textů, skvěle propojená a složená v kompaktní výpověď- sondu do všech komůrek dívčího světa dospívání. Z mnoha pohledů, aspektů a rozdílných kvalit, žánrů, střípků, ale navíc bravurně podáno. Herecký vklad v podstatě hotových, vyzrálých osobností, jmenujme přesnou práci střihu v herecké akci, akurátní umění střídání charakterů na velice malých plochách, v rozmezí třeba jedné věty. Zahrnující sebeironický nadhled, trefné a vtipné sebehodnocení, odstup a zároveň takové všepohlcující vnitřní zaujetí. Pevnost v názorech a postoji. Je bytostně cítit, že není jiné zbytky, než takto od autorek kolektivní předloženou práci přijmout a nechat na nás, divácích, zbytek. Znít. Rozezpívat v nás. Promyšlený, promazaný strojek, mazaně vybroušený. Bez kalkulu, upřímně... Živelná krása z Ostravy!!!

Jakub Doubrava

Co se řešilo?

Na rozboru divadel poezie

PSČ 344 01, Domažlice: Kozina

- všechno, co je špatně, je divadlo poezie
(prof. Císař a kolektiv)

Vojtěch Bárta: Viděl jsem vás v Klatovech a mnoho věcí je na tom velmi sympatických, proto jsme to také doporučili. Veliká devíza je samotný text. To, jakým jemným způsobem se s ním pracuje. Líbí se mi, že se někde dělá scénické čtení, které má místy plnohodnotný scénický výraz. Co jsem viděl dnes byl ukázkový příklad nějakého zájezdu, na kterém byla spousta věcí, okolností jiná, a ve výsledku vám to nepomohlo. Byly tu překážky, se kterými se vám nepodařilo se popasovat. V Klatovech byla možnost vytvořit komornější atmosféru, jako by se jednalo o komunitní téma. To zde nebylo možné. Viděl jsem, že je to v mnoha místech nekoncentrované, byly tam technické nedostatky, ztratila se temporytmická práce. Celý ten zážitek, přestože jste předali text, byl slabší a spíše byly vidět švy, na které se bohužel upírala pozornost mnohých z nás. Temporytmus je absolutně klíčový. V Klatovech z toho šlo téma - neschopnost lidí artikulovat problém. Buď minimalismus, nebo divadlo. Zůstalo to tak nějak mezi

Jakub Doubrava: Bylo to pro mě příjemné sousedské divadlo na divadle. Byla tam zcizení a vaše osobní komentáře. Dovedu si představit, že jinde to funguje daleko víc. Člověk vidí disproporci mezi textem, který byl napsán v sedmdesátých letech a současností. Líbí se mi úcta a pieta k textu, ale zároveň mi přišlo, že je to místy na škodu. Bylo dobré vidět váš nadhled nad celou tou hrou. Celá idea demytizace Koziny – to je hezky nesené. Pak jsou tam dílčí vtipy, které někde vyjdou, někde ne. A pak nechápu – probíhala tam spousta času na doznění jednoho obrazu, než se zase rozjel druhý. Vaše čekání tomu dodává ráz muzeální rekonstrukce textu. Nevím, čím byly tyhle rušivé

momenty zapříčiněné.

Soubor: Temporytmus nám hodně rozbíjelo to, že nám chyběla jedna protagonistka. Jsme pořád ve vývoji.

Radovan Lipus: Vznikalo to k jubileu. Původním záměrem byl příležitostný večer, to je zajímavé – takový záměr máme na WP už potřetí. Samo o sobě to není vůbec špatně. Motivace vzniku uměleckého díla není tolik určující. Máme tendenci degradovat díla, která vznikají na objednávku. Na kšeft ale vznikla Sixtinská kaple, opera Aida a další... Zdá se mi, že jste si nedostatečně kladli otázky: Proč toto? Proč teď a tady? Nepohnuli jste se dál než za „poctu“. Pokud bych to udělal jednou a příležitostně- budiž. Ale pokud má věc žít dál a má se dostat k přehlídkám... – je dobré se hlouběji zamyslet. Tím neříkám, že jste se vůbec nepřemýšleli – naopak, někdy zase až moc. Kupříkladu loutky mi přišly zbytečné. Ale co s ukotveností v tom textu? Dal by se vyškrtat, nebo je to naše reminiscence na onu dobu. Takhle to působilo jako muzeální rekonstrukce. Písně nemůžete číst. Píseň má posouvat dál, má to odpíchnout. Ty musíte vystříhnout. Teď jsou vzpříčené v mezitvaru. Rozumím, že vám chyběl jeden člověk, ale v tomto žánru se smí všechno. Klidně to přiznejte. Dejte na jeviště prázdný pultík. Z vekeho nadšení a očekávání jsem vadnul a těžknul. Trochu jste mě umožili. Svělá je scéna přesvědčování manželky ve vězení. Ta je dojemná, funguje.

Marek Pivovar: Jde o kontext, ve kterém se to uvádí. Když budete hrát lidem, kteří neznají okolnosti vzniku – budiž. Ale inscenace musí mluvit sama za sebe, to se nedá skrýt do programku. Ještě by to chtělo do textu trochu vstoupit. Text musí být živý, tohle je trochu až skanzen, muzeum. Ale dá se s tím něco dělat. Jste disponovaní a jsou tam pěkné momenty. Buď by to mělo být echt dobové, nebo současné.

Jitka Šotkovská: Ztratili jste důvěru v žánr scénického čtení. Začali jste suverénně, moc jste mě bavili. Moc pěkně mi hrál váš lehký humor, jemnými prostředky.

Bavilo mě se na to dívat. Rozuměla jsem vašemu okouzlení textem. Dali jste tam sice loutky, ale chybí jim nápad. Nijak se nerozhrají. Jen ilustrují text. Myslím, že by tam bylo co škrtat. Třeba hned první scéna mi přijde trochu zbytečná. Pokud je text nehotový – tak to buď domyslete, nebo přiznejte. Chybí tam omyl, který Kozinu do Vězení dostal. V minimalismu jste přesvědčiví, vydejte se cestou scénického čtení.

Úmysl dobrý, Uherské Hradiště: Udělat je sloveso, se je zájmeno

Radovan Lipus: Úmysl dobrý, sympatický a když to má na starost dáma, která se jmenuje nemravová, tak je to skvělé. Půvabné, čisté, v určitém směru zvládnuté. Přesně vykrožená pirueta. Je to drobnička, malý formát ale zvládnutý s noblesou, vtipem. Tady a teď. Člověka to přiměje k přemýšlení, kam se to sune, jak se věci provokativní stávají akademickými, konvencionálními, seriózními, nebo jak se stávají věcmi, které už nešokují. Udělali jste to dobře i s napětím. S textem, který v roce 61 způsobuje policejní razije. Duchamp vystavil pisoár, způsobil poprask, dnes je z toho ionické dílo. Je zajímavé, jak se tahle hranice posouvá. Ten text prezentujete, jako kdybyste s tím vystoupili na Pražském jaru. Je to velmi pěkná, vtipná a vypointovaná pirueta nad textem, který má jednu stránku.

Marek Pivovar: Je pěkné, jak jste se zapracovali v kontextu WP. Bavili jsem se o tom, že tu musí být dívky v šatech s rozpuštěnými vlasy... Veliký posun.

Jitka Šotkovská: Příjemná drobnička. Dávalo se na to pěkně. Ale chtě nechtě – provokativnost zmizela. Za sebe bych chtěla, aby to bylo mnohem vybroušenější. Musí to být absolutně sebevědomé. Musí to být přesně rytmické. Potřebovala bych, aby to byl mnohem větší diamant, než jste mi předvedli vy.

Jakub Doubrava: Rekonstrukce původního uchopení předlohy probíhá, předpokládám že věrná. Velice zajímavé bude tohle předvádět při různých příležitostech. Dovedu si to představit na vánoční besídce. I dnes se najdou místa, kde by to haprovalo, vyvolávalo pohoršení. Pořád to vybízí zkoušet lakmusový papírek.

Vojta Bárta: Chtěl jsem poděkovat, krásná miniatura. Je to hlavně v práci s časem. Provokativnost může být třeba v tom, že ten úvod bude negativně a suchopárně nesnesitelný. Snad ještě – zkuste jet na zájezd do Polska.

Zdividla, Ostrava: Už brzy dozpívám

Jakub Doubrava: Sdílel jsem nadšení. Je to čistá, upřímná, nápaditá, bravurně podaná výpověď. Je vidět práce dramaturgická. Musím vyzdvihnout úžasný střih. Jak dokážete společně fungovat, slyšet jedna druhou. Je radost vidět takovou živelnou krásu.

Marek Pivovar: Co se týče herectví, bylo to na tomto ročníku bezkonkurenční. Herectví na profesionální úrovni. Nerad bych vás přechválil. Není náhoda, že kluci raději někde posprejují most, nebo se porvou, zatímco dívky své životy zhmotňují do divadelních kusů. Trochu jsem se vyděsil toho, co znělo z reproduktorů, říkal jsem si sakra, to bude průser. A rád jsem se nechal vyvést z omylu

Radovan Lipus: Rád jsem opět slyšel jazyk svého kmene. To mě na tom baví; jak je Česká republika malá země, a přesto existuje markantní rozdíl mezi severem a jihem. Je to v architektuře, naturelu, energii. Sever je bigbítový, rockový. Hrozně mě baví, že jste vrstevnice s MALou a VELkou – když vás porovnáme, tak jsou to dvě energie, jiné řeči a hrozně mě baví obě dvě. V obou je to, že stojím zde a nemohu jinak. Kelímky, bordel a podobně, to je Ostravská cesta. V tom, jak si za tím stojíte, je to silné. Vytváříte i silné poetické obrazy. Kelímek trápíte, drezírujete, ale je to fajn, já to má rád. Jdete do toho naplno. I včetně těch silonek na konci. Přesný kontrast šatiček z tanečních, kterými jste začaly. Není to exhibice, je to postoj.

Jitka Šotkovská: Byla pro mě fascinující obrovská živelnost. A přitom nešlo o punk, je to dokonale prokomponovaný tvar. Stříhy v prostředí, postavách. Působí to ale zároveň úplně samozřejmě. Za ta léta, kdy jezdím na přehlídky mladých lidí, se vždycky objeví nějaké divadlo o výpovědi pubertálních lidí, ale ještě nikdy mě to takhle nezválovalo. Vždycky se na to dívám z výše svých pětácti let, ale dneska jsem se fakt smála, dojíkala, chvílemi jsem si i zoufala. Propojení s říkadlami, básničkami – fungovalo to.

Vojta Bárta: Moc chytře napsaný scénář. Až jsem zíral z jakých střípků jste poskládaly tak prokomponovaný tvar.

-vím-

Od diváků

Už brzy dozpívám

Představení s jasným a přesným záměrem, formou i sdělením. Dvě princezny, které se nebojí. Dvě princezny, které všem princům natrhnou zadky. To vše bylo famózní!

Máme (konečně) pocit, že jsme letos na přehlídce viděly představení, které se nám vryje pod kůži opravdu nesmazatelně! Díky moc!

MAlá a VEIká

Vtipné, trefné, čisté, s energií, skvělý temporytmus. Uvěřitelné! Pořád mají co nabídnout. Jediné, čeho jsem litovala, bylo, že jsem neviděla na celé jeviště... blbě jsem si sedla.

Bapu

Scénické čtení – Kozina

Viděly jsme opravdu málo scénických čtení, které by dokázaly udržet naši pozornost. Toto mezi ně bohužel nepatřilo – neporozuměli jsme „co“ a „o čem“. Komické prvky korespondující se samotným žánrem byly povedené – škoda, že jich nebylo víc.

MAlá a VEIká

Milá a vtipná inscenace. Ale jen pokud se hraje při příležitosti nějakého výročí v Domažlicích pro rodinu a známé. Tady mi ale inscenace po chvíli přišla zdoluhavá a nezajímavá. Přestože na hercích bylo vidět, jak si to užívají a jak jsou spolu rádi.

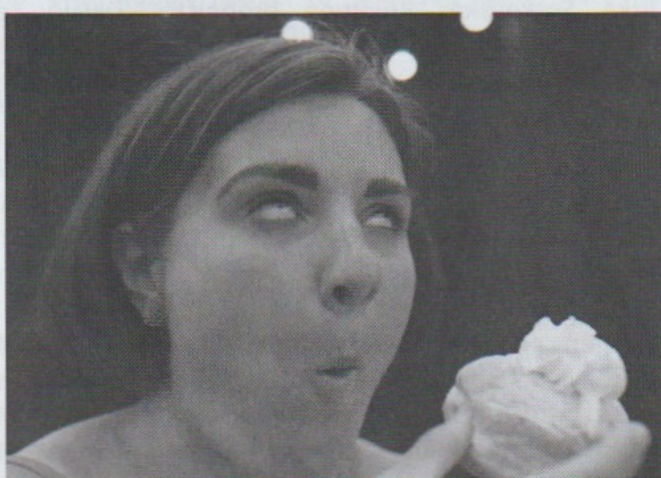
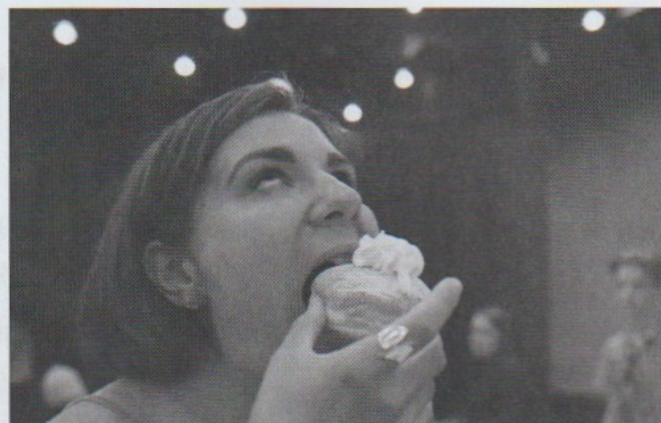
Bapu

Udělat je sloveso, se je zájmeno

Hříčka. Recese. Jojo, chápem. Fakt jsme se zasmály. Ale to bylo bohužel všechno.

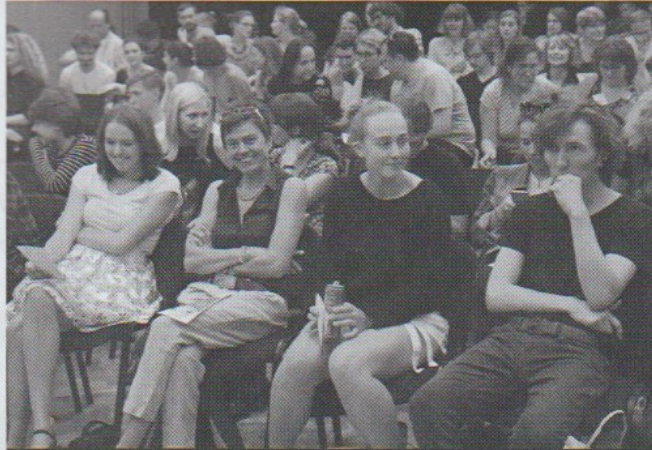
MAlá a VEIká

Rozcvička před výkonem

Prostěpy gytický Prosejiv mystický

Bonus pro šprty

Vrzák detekován.

Kimova raketa

Raketa čtvrtá!

Třetí krizový den. Všichni spí. Když nespí, popírají, že je to jenom o chlastání. Krize nastala prý i v Čechách. Doneslo se mi, že prý málo lajkujete fb „Redakce Wolkráče“! Proto znovu opakují Redakce Wolkráče, Redakce Wolkráče, Redakce Wolkráče.

Korejci lajkují jak o život. Program, texty, časopis, všechno je online. Recitátoři mají na hrudi QR kód, který si stačí vyfotit a automaticky vás odkáže na právě recitovaný text. Na začátku festivalu nám skenovali žíly na zápěstí, nyní stačí ukázat zápěstí čtečce u vchodu a jste vpuštěni do sálu.

Nikdo na mne ještě z auta nekřičel, že jsem zsranej recitátor, toho si cením.

O She Ee P' dnes nemáme žádné zprávy.

Man Tlak Ova s hosteskama jezdí po městě na elektrické koloběžce a rozdává malé upomínkové rakety. Na každé křižovatce zpívají a recitují.

Vloudilo se nám sem takové nepříjemné slovíčko, slovíčko „regulace“. Poté, co z dat ze čteček vyšlo najevo, že polovina účastníků se neúčastní, ale místo toho jsou celé noci v PC roomech, kde paří LOLko, a pak jsou druhý den nepoužitelní, se vyhlásila povinná

osmdesátiprocentní docházka. Což vyvolalo řadu protestů. Hráči prý vychází ze cviku a ztrácí svou celoživotně budovanou pověst. Hráč John_98 začal držet hladovku a v sále ostentativně hraje na mobilu. O pauzách vykřikuje, že hraje za práva hrajících. Situace se vyostřuje. Starosta musel povolat policii. A ta vypla internet. Bohužel s tím zkolabovala i celá organizace festivalu. Man Tlak Ove přestala fungovat koloběžka. Slyšel jsem jí vykřikovat slova jako: „Armagedon, v jakých poměrech to žijeme? Tady je to jak na Sumatře!“ Načež byli povoláni těžkooděnci s drony. Man Tlak Ova se ztratila. Prý byla obviněna z korupce. Nedokázala prokázat, kde vzala na svou koloběžku. Něco mi na ní od začátku nehrálo. Se pěkně vybarvila!

K problémům došlo i na síti. Bylo smazáno několik štvavých blogů pomlouvajících vedení města. Město se na svém webu vůči těmto pomluvám ohradilo, že si od nějakých usmrkanců nenechá radit. A má pravdu. Komunistama ze Severu si festival rozvracet nedáme!

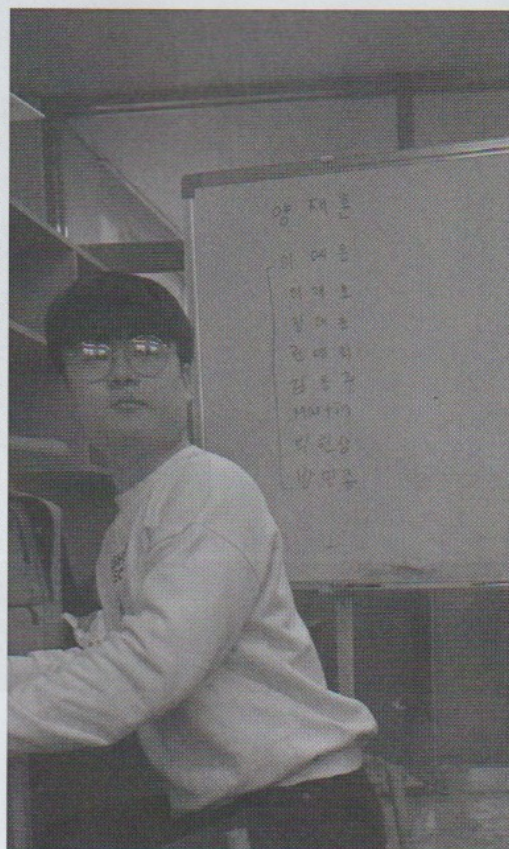
Další raketu odpálím poté, co se vrátím z hor. Město vyplo elektřinu a dodávky vody. Musí ty štváče nějak zkrotit. A já s tím souhlasím! Jenomže nejbližší zdroj pitné vody je dvacet kilometrů v horách.

Zatracený komunisti!

-mák-

večerní recitátoři

Prostějov mystický

Je to celé divné. Po čtyřech dnech intenzivního bádání v oblasti archetypu zjišťuji, že nevím jak, zda, kudy a proč pokračovat dál. Paranormálních jevů se objevuje tolik, že už si přestávám všímat těch normálních. Zapomněl jsem, proč jsem to začal dělat? Psal jsem to někde, nevíte? Už nevím.

Pořád tady chodí nějakí lidé. Všichni si chtějí hodit kostkou. Vidím, že všichni směřují do černé díry. A směřují do ní dobrovolně. A já jim v tom pomáhám. Je to společenská hra. Všechno je společenská hra.

Někteří se začínají probouzet. Na rozborech divadla se jedna dívka neudržela a zavolala, že divadlo poezie neexistuje. Mnozí z vás nad tímto činem jistě začali okamžitě přemýšlet z morálního hlediska. Ale dříve než dívku odsoudíte – zkuste se podívat sami sobě do očí. Neměli jste nikdy chuť tuto větu z plna hrdla zakřičet? Ať už na rozboru nebo ještě hůř, na nějakém divadle poezie nebo alespoň v noci do polštáře?

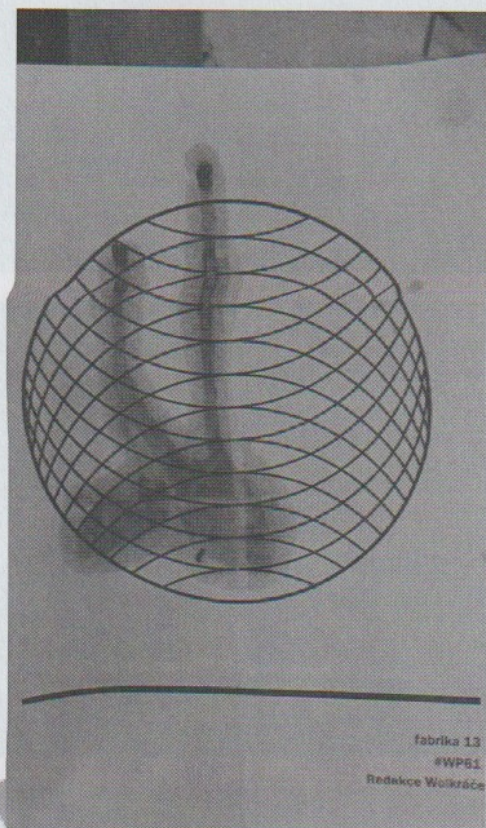
Nesudte dívku, berte to jako neovladatelný výhřez vašeho vlastního stínu. Těchto výhřezů je stále více.

Můžete si začít s archetypem, psát o něm rubriky, ale ono se vám to vrátí. Zapomeňte na to. Recitujte básničky a bude vám líp.

Když jsem si šel pro kebab, potkal jsem chlapíka, který vypadal jako Daniel Razím. Co se to chystá?

Jinak už raději nevycházím ven z redakce. Ta množství znamení mě ubíjí. Ale je to marné.

Stačí, že přijde kolega redaktor s kebabem a zamastí zpravodaj. A vznikne z toho toto:

Vy to chápete?

-jam-

Proměna dne!

holky z Ostravy!!! (?)

Co ví Vít

Že Mrázek mele kafe tvrdě. Proto ho musí nejdřív umlýt.

Že Vojta neví, proč tu je, ani co tu dělá.

Že v knihkupectví Kosmas je sekce zlevněných knih, které jsou skutečně levné.

Že redakce nabízí asistované sebevraždy.

Že 14. 6. dostala satira fatální úder od reality, kterou bude teď extrémně těžké trumfnout.

Že Zeman je vůl.

-vimík-

Odpovědi na záludné otázky

Kdo z redakce je nejhezčí?

Všichni z redakce jsou úplně stejně hezcí.

Anička D.

Co spojuje?

No přece Wolkrův Prostějov!

Čava

Oblíbený porotce a proč

Můj oblíbený porotce je Aleš Vrzák, je schopný přesné analýzy, mluví velmi konkrétně a věcně. Jde mu vždy o především o sdělení tématu, obsahu. Na prvním místě je záměr interpreta, snaží se ho v dialogu s ním zjistit a mluvit o tom jak by to mohlo fungovat, aby to fungovalo. Mě vždycky nevíc řekl, protože jeho postřehy měly obsah a nebyly to jen fráze a pochvaly. Jana Machalíková

Co spojuje?

Zážitky.

Martin K.

Nočníček

Redakční zoufalství:

Jak se přezdívá ženské části redakce? Zrzavá reakce a holky hotovky.

Ztrácí se nám kurvíza.

Co se děje, když se v DUZE o půlnoci ozve Rhapsody in tBlue? Radim Schwab balí Martinu Drmolovou.

Velká matka svítí růžově jako Karel Marx.

Reklamace:

už nikdy nebudu nikoho roztomilovat

(lidi si to nezaslouží)

už nikdy nebudu dělat zpravodaj na dálku

(trošku nuda, musíte brzo vstávat a chybí mi duo V+V - Vašut a Vrzák)

už nikdy panu tiskařovi nepošlu zpravodaj pozdě
(amen)

...co já to žiju za život?

(ví někdo, kolik lidí hraje tu mojí hru?)

... a stejně vám tady fotku vašeho psa neotisknu!

-mák-

Omluvy

Omlouváme se všem hráčům, které jsme nezaznamenali do našeho herního plánu, obzvláště pak Haně Patrasové. Je nám to líto a už to nikdy neuděláme. Dá-li velký Jiří.

Martin Kuncel se omlouvá Kateřině a Monice za podpis v podobě kapříčka a moníka, neboť nepřísluší majestátu redaktorů fabriky, aby jejich jména byla takto zroztomilena.

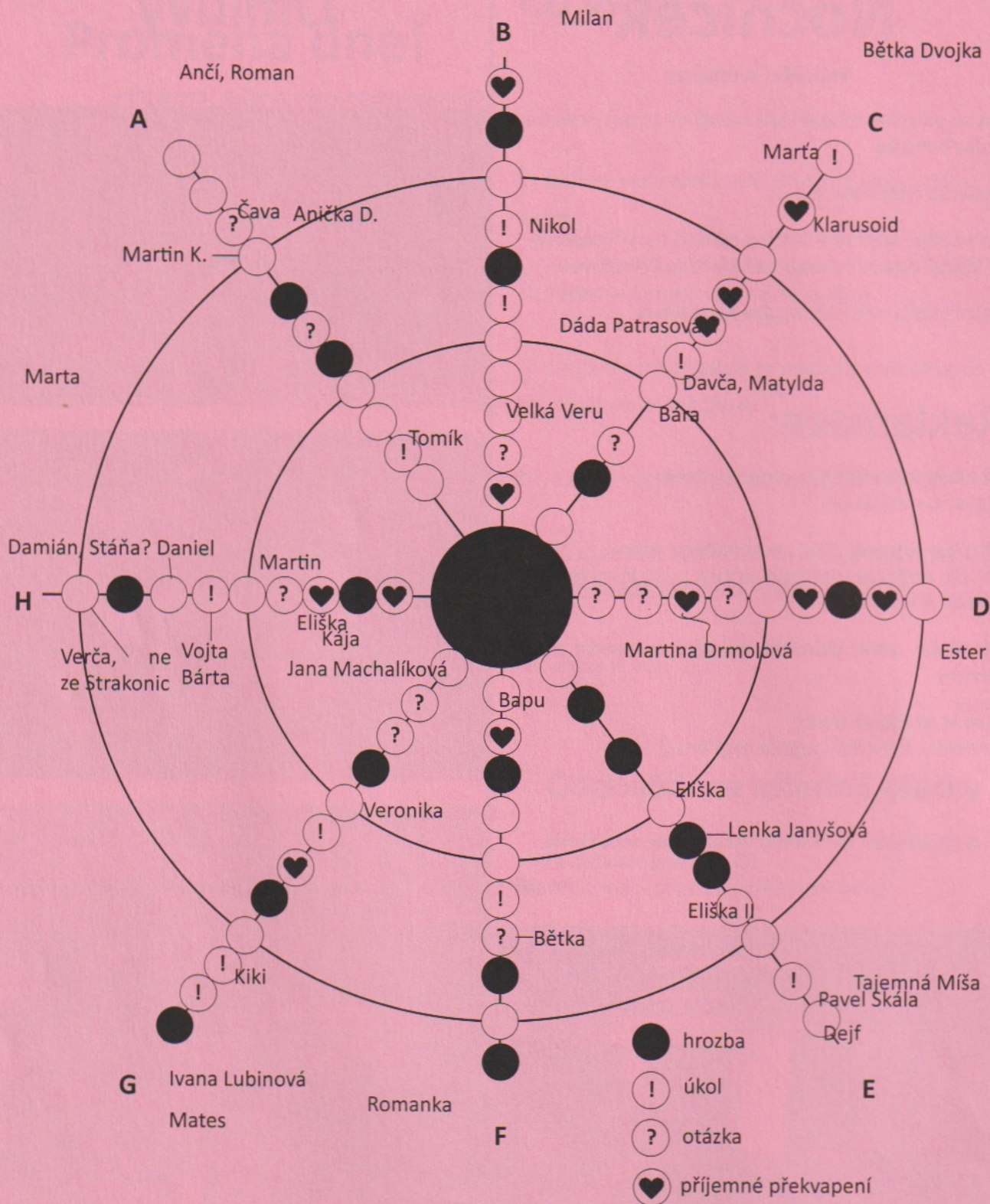
Jitka se omlouvá Vítkovi, že mu nezadává přesný počet znaků. Tak promiň!

Kateřina se ani omylem nikomu omlouvat nechce.

Vojta se velice omlouvá nám všem.

lakmusový papírek, ještě můžem?

JIRKO, NEZLOB SE

Redakce 61. Wolkerova Prostějova 2018:

Jitka Hejlová -jita-; Martin Kuncl -mák-; Vít Malota -vím-; Jan Mrázek -jam-;
 Monika Němečková -mon-; Kateřina Prášilová -kapr-; Bob Pacholík, Marek Gerhard -foto-
 Neprošlo jazykovou korekturou.

Vydává NIPOS ARTAMA